

Но Лиса само тукъ се шляе
безъ работа и пита Зая:

— Ще давашъ ли, кажи, подъ
наемъ квартира тука, азъ да зная!

Засуква Зайо бѣлъ мустакъ,
оправя стария калпакъ и казва:

— Квартира другиму не да-
вамъ! Недей, ме, Лисо, ти задѣ-
ва! Дошло ми бѣше чакъ до
гуша, изъ дупки влажни да се
муша.

Но пушка пукна задъ елхитѣ,
въ мигъ Зайо свива си ушитѣ
и като въхъръ той въвъ бѣгъ,
се скри въ далечния шубракъ.

А майсторитѣ, то се знай, хва-
наха кой кждето знай. . .

Нашъ Зайо пакъ безъ домъ
остана въ душата си съ тежка
рана.

Василь Дунавски.

ГРОЗДОБЕРЪ

Ей мама съ пѣстрата цедилка
задѣната върви напредъ, —
задъ нея баба, кака, Илка,
вървие всичкитѣ поредъ.

Тъмнѣятъ планинитѣ сини
подъ звездния вечеренъ сводъ.
Край пжтя едритѣ кжпини
превеждатъ сочния си плодъ.

Вървие всички презъ лозята,
на синура лумти огънь,
въ дерето пѣятъ колелата
съ отмѣрено чиличенъ звънъ.

А долу Тунджа лжкатуши,
сребриста, царствена рѣка, —
тамъ нашето селце се гуши,
като загубена звезда.

Завръщаме се всички съ пѣсенъ,
напѣлнили сме корабъ цѣлъ. —
О, чуденъ даръ на златна есенъ,
навредъ е радостъ безпредѣлъ!...

Веса Паспалеева